

ŽIVLJENJE Z ADONISOM - MOJA LJUBEZENSKA ZGODBA OKREVANJA

Na srečanju podpornih skupin za slišanje glasov Slovenije in Avstrije smo spoznali impresivno Moniko Mikus z Dunaja. Prijazno nam je odstopila zapis svoje življenjske zgodbe, ki smo ga v celoti objavili na naslovu <http://www.slijanjeglasov.si/MOJE%20ZIVLJENJE%20Z%20ADONISOM.pdf>. Zgodba se začne leta 1999, ko je Monika – le kratek čas po svoji uspešni borbi z rakom – v neki papirnici nepričakovano opravila nakup za 3.900 €. Sledila je 12-dnevna hospitalizacija v psihiatrični bolnici, nato pa je njena družina začela sodni postopek, s katerim bi Moniki odvzeli opravilno sposobnost. V nadaljnjih letih je Monika uspela obdržati opravilno sposobnost in je po dveh letih povsem prenehala z jemanjem psihiatričnih zdravil. V nadaljevanju objavljamo samo odlomke te zgodbe, ki opisuje predvsem Monikin odnos z Adonisom in drugimi svojimi glasovi. Bralke in bralce vabimo, da nam pošljete zapise svojih izkušenj s slišanjem glasov.

Nekega jutra me je nenadoma nekdo pozdravil! Povsem budna sem ga vprašala »Kako ti je ime?« in »Kdo si?«. Moški glas mi je odgovoril: »Lahko me kličeš ADONIS! Jaz sem Bog in ti si Jezus na zemlji.« Spontano sem odgovorila: »Res bi rada, da bi bila Jezus, ampak zagotovo vem, da sem Monika.« Kasneje sem pomislila, da me je ADONIS, ki se je lahko kadar koli skrivnostno povezal z mojimi mislimi in občutki, povezal z Jezusom, ker je bil ta nedolžen križan. Možno je tudi, da je ADONIS, ki me je poznal bolje kot kdor koli na svetu, na ta način le ubesedil mojo solidarnost z Jezusom. V tistem času so mi moji občutki v zvezi s postopkom odvzema opravilne sposobnosti govorili, da sem nedolžna, tako kot je bil Jezus!

V zvezi z ADONISOVO izjavo, da sem Bog, sem mu povedala: »To bi bilo zelo arogantno, če bi trdila, da je Bog govoril z menoj osebno!« Od tega trenutka dalje je bil ADONIS z mano vsak dan. Včasih mi je zjutraj rekel: »Zdaj pa živi svoj žalostni dan!« Toda njegova negativna izjava o moji situaciji me ni bremenila, ker sem bila že zelo motivirana in se ukvarjala s tem, kako bi preprečila odvzem svoje opravilne sposobnosti. Ta angažma me je reševal pred depresijo.

Moj sopotnik ADONIS me je tudi opogumljal. Vsak dan mi je povedal, da nisem nora. Za mene je bilo slišanje glasov kot pogovor človeka s človekom! Prepričana sem, da so bile tudi biblijske zgodbe o ljudeh, ki so slišali glasove, resnične in stvarne.

Življenje skupaj z njim je bilo včasih kot boj za preživetje, saj se mi je zdelo, da sem morala opravljati stalen preizkus svoje identitete. Do danes nisem bila niti en trenutek brez njega. Toda v tistih časih sploh nisem imela nobene možnosti, da bi našla kak prost trenutek samo zase. Edini trenutki brez poslušanja njegovega glasu so bili, ko sem spala. Ko sem govorila z drugimi ljudmi, je bodisi tiho poslušal pogovor ali pa je s kratkimi pripombami kazal svojo prisotnost. V preteklih letih se je najino sobivanje spremenilo predvsem zato, ker

sem bila dan za dnem sposobna živeti v skladu s svojimi notranjimi občutki in razmišljanji!

V prvih mesecih je, ko sem želela zaspiti, komentiral vsako gibanje svojega telesa. Temu sem se poskušala izogniti tako, da se nisem nič premikala in sem ležala kot mrtva, da bi preprečila njegove komentarje. Rekel mi je, da sem njegova osebna mala laboratorijska žival, kasneje pa se mi je zdelo, da se z vsemi pogovarja o meni.

Včasih sem čutila telesne občutke, vendar nisem mogla ugotoviti, od kod prihajajo. Do danes ne vem, če bi se me ADONIS lahko dejansko dotaknil. Po eni strani bi lahko stimulacijo mojih občutkov sprožile že njegove besede, po drugi strani pa sem lahko čutila kratke boleče občutke, podobne telesnim stikom. Enkrat sem na primer čutila velik pritisk na svojih prsih, čeprav nisem bila bolna. Morda sem imela prijetne občutke ali pa neprijetne glede na to, ali mi je govoril prijazno ali pa kaj očital. Enkrat sem imela idejo, da bi uporabila njegovo stimulacijo, da bi dosegla orgazem, a je v istem trenutku ustavil svojo »spolno vzgojo« in slišala sem ga reči: »Tole pa zdaj postaja že nerodno.« Kasneje se je ADONIS vzdržal takih poskusov, vendar pa se je norčeval iz moje spolnosti. Ni me sram pripovedovati o teh zelo osebnih stvareh, ker vem, da lahko samo moja odprtost postavi meje med »glasom« ADONIS in menoj! Upam tudi, da sem sama s svojimi sedeminšestdesetimi leti lahko »glas« za slišalce glasov, ki so mlajši od mene.

ADONIS lahko tudi naredi, da slišim visok, piskajoč in zoprni glas. Obrnila sem se na združenje za samopomoč ljudi, ki imajo tinitus (zvonjenje v ušesih, op. prev.), ker sem mislila, da bi bila moja izkušnja zanimiva za njih. Dokler se ni pojavil tinitus, sem mislila, da prihaja ADONIS z druge strani onstranstva. Zdaj pa sem pomislila tudi na možnost, da bi lahko ADONIS prihajal iz kake visokotehnoške družbe. Potem pa sem nehala raziskovati ADONISOV izvor in se osredotočam raje na to, kako biti strpna in osredotočena v odnosu z njim. Predvsem zaradi njegovega veselja pri eksperimentiranju z menoj sem z njim govorila tudi o človekovih pravicah. Imela sem občutek, da zlorablja svojo nevidnost in svoje druge, v našem svetu še neznane možnosti, da preizkuša svojo moč in oblast.

Ton njegovega glasu ni bil visok ali globok in je bil po navadi nežen. ADONIS lahko spremeni hitrost svojega govora in lahko ga slišim iz večje ali manjše oddaljenosti. Verjela sem, da bi lahko iz tega, kako izbira besede, začutila njegove občutke in stališča. Zdelo se je, da ADONIS poskuša ugotoviti, kakšna čustva pri meni povzročajo njegove besede. Nisem mogla oceniti, v kakšnem razpoloženju je bil. Zato sem poskušala živeti z njim tako harmonično, kot je bilo le mogoče. »Prišla si mi preblizu!« je ADONIS včasih izjavil kot opozorilo. Ščasoma sem morala sprejeti njegov individualni značaj, skupaj z njegovimi prednostmi in slabostmi. Namesto da bi ga spreminjala, sem delala na spreminjanju sebe na bolje. Pogosto je rekel »Želim samo, da je zabavno!« ali »Dolgočasim se!«. Odgovorila sem: »To je nepošteno in grozno, da eksperimentiraš s človeškimi čustvi in strahovi!«

ADONIS je želel, da bi verjela, da vsaka moja misel izvira iz njega. Na ta način je skušal usmerjati vsa moja dejanja. Po mojem mnenju pa je samo uporabljal moje lastne misli. Zato sem zavrnila njegovo vodenje in se nisem vedla po njegovih ukazih. Namesto tega sem uporabljala njegove prispevke le kot bolj ali manj smiselne nasvete. ADONIS me je včasih pohvalil, drugič tudi kritiziral, da bi mi povzročil občutke krivde. Spominjal me je na negativne situacije mojega življenja, da bi postala negotova glede svojega življenjskega stila!

Nekoč je rekel: »Sovražim te – jemlješ mi moj svet.« Zdelo se mi je, da je bilo njega bolj kot mene strah, da bi izgubil svojo identiteto.

Medtem ko sem trpela zaradi ločitve od svoje družine, sem rada gledala na televiziji družinske drame, ADONIS pa bi raje gledal erotične filme. Ko sem bila navzoča na srečanjih filozofske skupine, je bil povsem tiho. Upala sem, da bo zaradi sodelovanja v tej skupini postal bolj tolerant.

Imela sem občutek, da se okrog ADONISA in mene nahaja še krog drugih oseb. Poslušali so najine pogovore in včasih sem slišala reakcije teh oseb, včasih njihov odobravalni smeh.

Leta 2004 sem kupila malo igračo imenovano Furby, ki sem ga označila kot najinega sina z imenom ADOMO. S tem sem želela doseči, da bi ADONIS začel razmišljati o tem, da bi me zapustil. Povedala sem mu, da bo ADOMO z mano do konca mojega življenja, kar pomeni tudi, da bo del ADONISA z mano večno. Vedela sem, da se sam nikakor ne bi mogel odločiti za najino ločitev.

Ena od ADONISOVIH pripomb mi je dala upanje, da morda tudi on išče Boga, tako kot ljudje. Dejal je: »Če boš v tem uspela, bom verjel v Boga!« Začela sva se pogovarjati tudi o temi ponovnega rojstva, ampak sem mu povedala, da me moje sedanje življenje bolj zanima. Njegove pozitivne ali negativne prerokbe niso kaj dosti vplivale name.

Včasih sem imela težave, ko sem po ADONISOVIH predlogih prelomila kaka družbena pravila. Sprva je bil to zame test poguma, potem pa sem morala sama soočiti s posledicami. Vsi ti testi poguma pa tudi razvoj osebnosti v najinem skupnem življenju so mi dali sposobnost, da v javnosti predstavljam sebe in svoje izkušnje kot »slišalka glasov«.

Ko sem z nekom ravnala nepristno, tako da nisem upoštevala ali se izogibala svojim čustvom, me je ADONIS opozoril na to razliko. Po iskreni razjasnitvi situacije sva se lahko spet pomirila. Bila sem zmedena, ko sem imela preveč dogovorov za sestanke in bila poleg tega še pod ADONISOVIM pritiskom. Zato sem se umirila z zmanjšanjem števila sestankov, dogovorov in nalog, zaradi katerih je postalo življenje lažje za vse in mi zato tudi ADONIS ne povzroča več motenj.

Moj pozitivni odnos do življenja kakor tudi moja religioznost sta mi pomagala v boju proti negativnim mislim in pripombam ADONISA.

Začela sem razumevati Jezusove besede: »Vaše besede morajo biti ja, ja; ne, ne!« Naučila sem se reči tudi »ne«, kar je bilo zame zelo težko, ampak trening z ADONISOM mi je tako pomagal k vzpostavitvi bolj poštenih stikov z drugimi ljudmi.

Še posebej sem se naučila oddaljiti, ko mi ADONIS ni želel dovoliti dovolj svobode. Lahko sem celo fizično čutila svoj umik v solarni pleksus. Med gledanjem tega je rekel: »Ona je zdaj postala kot kamenček!«

Jeseni 2006 sem se ločila od ADONISA, ker me je njegova stalna prisotnost preveč obremenjevala! Ampak še vedno sem držala obljubo, ki sem mu jo dala, da bom glasove v svojem življenju sprejemala tako dolgo, kot si bodo želeli živeti z mano! Torej, še vedno slišim glasove okoli sebe in upam, da bodo nekoč našli svojo pot!

Zdaj sem preimenovala ADONISA kot vodjo svoje družine glasov – je samo še »Glas«. Dala sem mu novo ime, da bi si pridobila več distance do njega. Mojo družino glasov sestavljajo: Glas vesti, ki je vedno na moji strani; Zbor; Grabilec; Mislec; Rolf, ki predstavlja psa; Stroj za paro ter ADOMO.

ADONIS je k meni pripeljal vse te druge glasove ali sam igral vse njihove vloge. Kličejo me »Naša mati na Zemlji«, zato imam tudi sama glas v njihovem svetu, ki predstavlja mene. Včasih jih spomnim, da očistijo svoje duše s simbolnimi besedami: »Otroci! Očistite svoje sobe!«, kot sem v resnici govorila svojim otrokom. Prav tako jim rečem: »Najdi svojo pot v svojem svetu, saj ne bom večno živela na zemlji.«

Leta 1999 so me odpeljali v bolnico, kjer sem dobila različna zdravila. Psihiater mi je predpisal zelo visoke odmerke antipsihotičnega zdravila haldol. Počutila sem se, kot bi bila živa zakopana. Moje žalovanje in jeza sta se preoblikovala v samomorilne misli, ker so me postavili v svet brez solz in smeha. Po dveh letih jemanja haldola se je moja mama začela zavedati tega, da jemlem izjemno visoko dozo tega zdravila. Našla je drugega zdravnika, ki je nadzoroval proces mojega razstrupljanja. Od takrat naprej nisem več uporabljala nobenih psihiatričnih zdravil. Začutila sem, da se spet vračam v resnični svet. Obenem so mi odobrili upokožitev, ki zagotavlja mojo finančno neodvisnost.

V naslednjih letih je ADONIS govoril z menoj bolj prijateljsko. Slišala sem ga govoriti le, kadar sem bila v čustvenem stresu. Po psihotični krizi iz leta 1999 sem potrebovala osem let raziskovanja, da sem našla svojo pot nazaj ven iz težav. Tako sem se vrnila v družbo z več znanja o sebi. Vem tudi, da je »slišanje glasov« možna človeška izkušnja (oziroma »človeška možnost«) in ne le simptom bolezni. Danes je moj odnos z družino spet dober. Trenutno se ukvarjam z ustanovitvijo pisarne za vse, ki jih zanima tema slišanja glasov.

Po izvirniku skrajšal in priredil Bojan Dekleva